

sante historische schilderschool van België in de 19e eeuw.

De schat van sculpturen in de kathedraal van St. Martinus, het prachtige koorgestoelte van den IJpenaar Taillebert, wiens naam welluidend en bekend is geworden door het beroemde koor van Dixmuiden, de kansel, rijk en toch zonder overdaad versierd met figuren en het koperen hek in de kapel met zijn fijne albasten beeldjes, dragen er het hunne toe bij om de stedelijke verzamelingen kostbaar te maken.

Maar ook hier weer blijkt de handwerk-kunst de voornaamste. Zij staat nader bij het leven der stad. In de bovenverdieping van de vleeschhal vindt men dit ouderwetsche huisraad, de stadplannen, teekeningen, oorkonden, kisten en kasten, aarde-werk en smeedijzer. En zoo vinden we hier nog eens het levensbeeld van IJperen, van den bezigen, werkzamen, prachtlievenden ernstigen en feestelijken eersten tijd der stad terug in den spiegel van het handwerk.

Wat wij op onze wandeling onder den blauwen hemel zagen en voelden, zien en voelen we hier weer in den schemer van oude kamers, minder trotsch en beheerschend, maar zuiverder, onaangetast door den modernen tijd.

En de lust ontwaakt den druk van het overleefde te ontvluchten, de ketenen van het al te ernstige af te schudden en den vrijen zegen van het Vlaamsche landschap op te zoeken. Wij zullen hem vinden. Vlak bij de stadsgrens ligt het landschap in al zijn pracht voor ons. Wel staan hier nog de oude stadspoorten en op een plaats van de stadsmuur passeeren wij de plaats van het nu vervallen grafelijk kasteel. Maar de vestingwerken met den wal- en grachtenring zijn geslecht en hier juist breekt het zonnige Vlaamsche landschap zich baan. Een gordel van parken groent rondom de stad, uit groote grasvelden rijzen prachtige boomen, op goeden afstand van elkaar geplant, in de schaduw hunner weelderige kronen staat het zwartgroene water van de gracht. Vrij dringt de blik door in de vruchtbare vlakte, over wilgen en velden tot aan den voet van den Kemmeler berg.

En bij het zien van al dezen overvloed begrijpen wij, dat het ten slotte toch de nooit opdrogende bronnen van dit gezegend land zijn geweest, die hier steden hebben gesticht; die steden mogen te gronde zijn gegaan, de bronnen blijven rijkelijk vloeien en zullen ook in de toekomst over den vernietigenden storm van het tegenwoordige heen, nieuw bloeiend leven te voorschijn roepen.

